

Sygn. akt I C 653/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Ilków
Protokolant:	prot. sąd. Grzegorz Broncel

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w Strzelcach Opolskich

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. B.**

przeciwko **Powiatowi (...)**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Powiatu (...) na rzecz powoda J. B. kwotę 850 zł (osiemset pięćdziesiąt złotych) płatną następnego dnia po uprawomocnieniu się wyroku wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie

III. zasądza od strony pozwanej Powiatu (...) na rzecz powoda J. B. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód J. B. pozwem z dnia 18 lipca 2013 r., sprecyzowanym następnie na rozprawie, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Powiatu (...) kwoty 850 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty wraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód w dniu 28 maja 2004 roku i w dniu 26 czerwca 2004 roku uścił na rzecz strony pozwanej opłatę w kwotach po 500 zł za wydanie kart pojazdu – na podstawie § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu. Nadto powód wskazał, iż wysokość opłaty przewidzianej ww. rozporządzeniem zakwestionował Rzecznik Praw Obywatelskich złożony wniosek do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności zapisu z konstytucją RP. Powód podniósł, iż Trybunał Konstytucyjny wskazał, że opłata za wydanie karty pojazdu w wysokości 500 zł jest sprzeczna z Konstytucją, w związku z czym powód żąda zwrotu różnicy między kwotą uiszczoną, a której zapłata jest uzasadniona.

Strona pozwana Powiat (...) pismem z dnia 16 września 2013 roku wniósł odpowiedź na pozew domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jej rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Nadto strona pozwana wniosła o zawiadomienie Skarbu Państwa – Ministra

Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej o toczącym się sporze i wezwaniu do wzięcia udziału w sprawie w charakterze przyzwanego.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, iż niedopuszczalna jest droga sądowa w sprawach o zwrot nienależnie pobranej opłaty za kartę pojazdu z chwilą wejścia w życie ustawy o finansach publicznych.

Wg strony pozwanej przepis § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu z dnia 28 lipca 2003 roku stracił moc obowiązującą dopiero z dniem 1 maja 2006 roku. Nie ulega więc wątpliwości, iż w dacie uiszczenia przez powoda opłaty w wysokości 2x po 500 zł istniała podstawa prawna do jej pobrania.

Strona pozwana nadto podniosła, iż pobrana opłata nie stanowiła również przejawu dyskryminacji i nie było działaniem niezgodnym z art. 25, 28 oraz 30 TWE. Ewentualne roszczenia powoda z tego tytułu stanowią szkodę poniesioną wskutek bezprawia legislacyjnego, którego to nie dopuścił się pozwany, wobec czego powodowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze na podstawie art. 417¹ k.c. w stosunku do Skarbu Państwa – Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej.

Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, działający jako statio fisci Skarbu Państwa zawiadomiony o toczącym się procesie, oświadczył w piśmie z dnia 18 listopada 2013 r., iż nie przystępuje do udziału w procesie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. uiszczył rzecz strony pozwanej w dniu 28 maja 2004 roku opłatę administracyjną, w tym kwotę 500,00 zł za wydanie karty pojazdu. Opłata dotyczyła sprowadzonego z zagranicy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...).

Powód w dniu 15 czerwca 2004 roku również uiszczył tą opłatę za wydanie karty pojazdu sprowadzonego z zagranicy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...).

Dowody:

- okoliczność bezsporna;
- decyzja z dnia 28 maja 2004 roku, k. 3;
- decyzja z dnia 15 czerwca 2004 roku, k. 6;

Powód wezwał stronę pozwaną do zwrotu nienależnie pobranej opłaty za zarejestrowane pojazdy pismem z dnia 3 października 2011 roku, jak i pismem z dnia 23 stycznia 2012 roku.

Strona pozwana w odpowiedzi na pismo powoda pismem z dnia 24 października 2011 roku oraz z dnia 7 lutego 2012 roku odmówił zwrotu nadpłaty za wydanie karty pojazdu twierdząc, iż opłata została pobrana przez Starostę (...), który nie ustala jej w drodze decyzji administracyjnej lecz wykonuje czynność administracyjno – techniczną, wynikającą wprost z przepisów prawa, w związku z czym nie może ona podlegać zwrotowi.

Dowody:

- pismo pozwanego z dnia 7 lutego 2012 roku, k. 4, 7;
- pismo pozwanego z dnia 24 października 2011 roku, k. 5, 8;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części jest zasadne.

Okolicznością nie kwestionowaną przez stronę pozwaną było, iż powód uiszczył dwukrotnie na jej rzecz opłatę administracyjną związaną z zarejestrowaniem pojazdów marki O. (...) o nr rej. (...) zawierające kwotę 500,00 zł za wydanie kart pojazdu.

Wysokość powyższych opłat została ustalona w oparciu o treść § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu. Powołany przepis został uznany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 stycznia 2006 r. wydanym w sprawie sygn. akt U 6/04 za niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i utracił moc obowiązującą z dniem 1 maja 2006 r.

Jednakże oceniając zasadność roszczenia objętego pozwem należy wskazać, iż od wejścia Polski do Unii Europejskiej, tj. od 1 maja 2004 r., na podstawie z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej prawo unijne stanowi część krajowego porządku prawnego, jest stosowane bezpośrednio i ma pierwszeństwo w przypadku kolizji z prawem krajowym. Natomiast zgodnie z art. 90 TWE, żadne Państwo Członkowskie nie może nakładać bezpośrednio lub pośrednio na produkty innych Państw Członkowskich podatków wewnętrznych jakiegokolwiek rodzaju wyższych od tych, które nakłada bezpośrednio lub pośrednio na podobne produkty krajowe, ponadto nie może nakładać na produkty innych Państw Członkowskich podatków wewnętrznych, które pośrednio chronią inne produkty. Zatem w świetle art. 90 TWE, pobieranie przez Powiat opłaty za wydanie pierwszej karty pojazdu w wysokości przekraczającej rzeczywiste koszty poniesione w związku z drukiem i dystrybucją karty pojazdu należy uznać za niezgodne z obowiązującym w Polsce porządkiem prawnym.

Mając na uwadze powyższe rozważania należy stwierdzić, iż stanowiący podstawę pobrania od powoda opłat w wysokości 2 x po 500 zł § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, jako sprzeczny z treścią art. 90 TWE, od 1 maja 2004 r. tj. dnia przystąpienia Polski do Unii Europejskiej utracił walor powszechnie obowiązującej normy prawnej. Zgodnie z § 1 ust. 2 powołanego Rozporządzenia Ministra Infrastruktury opłata za wydanie wtórnika karty pojazdu została ustalona w wysokości 75 zł, zatem należy uznać, iż odzwierciedla ona rzeczywiste koszty druku oraz dystrybucji karty pojazdu.

Na wspomnianą niezgodność przepisu § 1 ust. 1 rozporządzenia z art. 90 akapit pierwszy TWE wskazał Europejski Trybunał Sprawiedliwości w postanowieniu z dnia 10 grudnia 2007 roku w sprawie C-134/07 (Dz. U. UE c 64 z dnia 08 marca 2008 r.). W wyroku tym ETS stwierdził, iż artykuł 90 akapit pierwszy WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie, którą należy zapłacić w danym państwie członkowskim za wydanie pierwszej karty pojazdu, która to opłata jest w praktyce nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w państwie pobierającym opłatę używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. Postanowienia takie mają skutek ex tunc, tj. wywołują skutek retroaktywny, co oznacza, że nakładanie opłaty za kartę pojazdu od początku było sprzeczne z prawem unijnym, a zatem kupujący nie byli zobowiązani do jej uiszczenia.

Mając zatem na uwadze powyższe podstawą prawną uwzględnienia powództwa jest treść art. 405 i n. k.c.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Zgodnie z art. 410 k.c. do świadczenia nienależnego stosuje się przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Nie budzi wątpliwości fakt, iż przepis będący podstawą pobrania opłaty w kwocie 500 zł został uznany za niezgodny m. in. z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał Konstytucyjny postanowił również, że wskazany przepis utraci moc obowiązującą z dniem 1 maja 2006 roku. Zdaniem Sądu fakt odroczenia mocy obowiązującej przepisu

uznanego za niezgodny z Konstytucją oznacza, że Sąd powinien stosować wadliwą normę prawną przy podejmowaniu rozstrzygnięć, które zapadają po utracie mocy obowiązującej aktu normatywnego, dla oceny zdarzeń, które nastąpił przed tą datą. W sytuacji określenia przez Trybunał Konstytucyjny momentu utraty przez akt normatywny mocy obowiązującej, niekonstytucyjny przepis pozostaje w systemie prawnym do chwili upływu terminu określonego przez Trybunał Konstytucyjny.

Zatem pomimo uznania niekonstytucyjności przepisu, trudno kwestionować co do zasady skuteczność jego oddziaływania. Jednakże powyższe nie zwalnia Sądu od oceny, czy pomimo propektywnego skutku wyroku Trybunału Konstytucyjnego istniały podstawy do odmowy jego zastosowania przez Sąd.

Przepis uznany za niezgodny z Konstytucją był przepisem rangi podustawowej, a zgodnie z art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, sędziowie w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości są związani tylko Konstytucją i ustawami. Zatem wydając orzeczenie w oparciu o przepisy Konstytucji i ustaw, Sąd jest uprawniony samodzielnie zdecydować o pominięciu określonej normy prawnej przy podejmowaniu rozstrzygnięcia, co też w niniejszej sprawie miało miejsce.

W ocenie Sądu, za stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, wysokość opłaty, z uwzględnieniem zakresu upoważnienia ustawowego, powinna odpowiadać rzeczywistemu znaczeniu karty dla rejestracji pojazdu oraz kosztom związanym z drukiem i dystrybucją kart. Z tych względów Sąd uznał, że opłata należna stronie strony pozwanej mieściła się w granicach, jakie ustawodawca przewidział za wydanie wtórnika karty przejazdu, tj. 75 zł. Zatem brak było podstaw do uiszczenia przez powoda kwoty 850 zł, która to kwota przewyższa wyżej ustalone koszty związane z drukiem i dystrybucją kart, zatem stanowiła świadczenie nienależne w rozumieniu z art. 410 § 2 k.c. i świadczenie to powinno podlegać zwrotowi na podstawie 405 k.c.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej, należy uznać, iż pobraną kwotę 850 zł traktuje również jako bezpodstawne wzbogacenie, bowiem jak zaznaczono w odpowiedzi na pozew, strona pozwana wychodząc z istoty regulacji art. 405 i n. k.c. wniosła, że kwota ta została już zużyta, a środki uzyskane z tytułu opłaty za wydanie karty pojazdu przeznaczone zostały na realizację zadań nałożonych na pozwanego ustawami. W związku z tym z uwagi na art. 409 k.c. zdaniem pozwanego obowiązek zwrotu korzyści wygasł. Strona pozwana twierdzi, że mogła liczyć się z obowiązkiem zwrotu nie wcześniej niż do dnia 17 stycznia 2006 roku, tj. daty wyroku Trybunału Konstytucyjnego, a w tej dacie nie był już wzbogacony.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Skoro zatem strona pozwana twierdzi, że zużyła środki uzyskane w wyniku uiszczenia przez powoda opłaty za wydanie kart pojazdu, na niej ciążył obowiązek udowodnienia tego faktu w toku procesu.

Strona pozwana nie przedstawiła jednak żadnego dowodu mogącego wykazać, iż kwota 850 zł faktycznie została zużyta na jej bieżącą działalność związaną z realizacją zadań nałożonych na niego ustawami. Same zaś twierdzenia strony o tym, że środki finansowe zostały zużyte nie stanowią dowodu. W związku z powyższym w ocenie Sądu okoliczność zużycia korzyści uzyskanych w wyniku bezpodstawnego wzbogacenia nie została udowodniona. Ponadto, co wykazano wyżej, skoro strona pozwana winna była liczyć się właściwie od dnia wejścia Polski do Unii Europejskiej z obowiązkiem zwrotu opłaty niezgodnie ustalonej z tymże prawem, nie można przyjąć, że w sposób usprawiedliwiony mogła dysponować kwotą nienależnie pobraną od powoda.

Odnosnie podniesionego zarzutu przedawnienia.

W przedmiotowej sprawie roszczenie powoda zostało skonstruowane w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, a nie o przepisy o czynach niedozwolonych, zatem odnośnie terminu przedawnienia zastosowanie znajduje przepis art. 118 k.c., a nie przepis art. 442¹ k.c.

Art. 118 k.c. stanowi m. in., że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć. Przedawnienie rozpoczyna swój bieg od dnia spełnienia świadczenia. Skoro nastąpiło to w dniach 28 maja 2004 r. i 15 czerwca 2004 r., ww. termin jeszcze nie upłynął, zatem zarzut powyższy jest chybiony.

Odnosząc się do żądania powoda dotyczącego zasądzenia odsetek liczonych od dnia uprawomocnienia się wyroku należy wskazać, iż roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego już w chwili jego spełnienia staje się wymagalne. Jednakże nieuprawnionym jest utożsamianie wymagalności roszczenia z terminem jego spełnienia. Przepisy regulujące instytucję nienależnego świadczenia nie określają terminu, w jakim dłużnik powinien zwrócić takie świadczenie, nie można też określić tego terminu odwołując się do natury zobowiązania, z którego świadczenie wynika. Skoro zatem obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy, to na podstawie art. 455 k.c. świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez zubożonego.

Biorąc pod uwagę treść żądania powoda, a także to, iż biorąc pod uwagę interesy strony pozwanej, aby od razu nie była w opóźnieniu Sąd przyjął, iż najwłaściwszym będzie zasądzenie odsetek od dnia następnego po uprawomocnieniu się orzeczenia, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

W tym stanie rzeczy oraz na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w pkt I-II wyroku.

Obciążając stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda całości kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1,3 k.p.c. i art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...);
 2. (...);
 3. (...) dni
- S., (...).